

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/261/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1512223975
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 07. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Huszár
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2014:1512223975.3

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, zastúpeného: Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné nám. 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava V č. k. 6C/172/2012-49 zo dňa 23. januára 2014, v pomere hlasov 3 : 0, takto

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti **p o t v r d z u j e**.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa na prerušenie konania do právoplatného skončenia konania, vedeného na Ústavnom súde Slovenskej republiky, o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd. Súčasne súd prvého stupňa zamietol návrh odporcu na spojenie vecí, vedených na súde prvého stupňa, v súdnom oddelení 6C, s totožnými účastníkmi konania a predmetom konania sp. zn. 6C/143/2012, 6C/144/2012, 6C/145/2012, 6C/146/2012, 6C/147/2012, 6C/149/2012, 6C/150/2012, 6C/151/2012, 6C/152/2012, 6C/153/2012, 6C/155/2012, 6C/156/2012, 6C/157/2012, 6C/158/2012, 6C/159/2012, 6C/160/2012, 6C/161/2012, 6C/162/2012, 6C/163/2012, 6C/165/2012, 6C/166/2012, 6C/168/2012, 6C/169/2012, 6C/171/2012, 6C/172/2012, 6C/174/2012, 6C/175/2012, 6C/177/2012, 6C/182/2012, 6C/183/2012.

V odôvodnení napadnutého uznesenia súd prvého stupňa uviedol, že navrhovateľ návrhom zaslaným v elektronickej podobe, ako aj ďalším návrhom, žiadal konanie prerušiť z dôvodu, že podal na Ústavnom súde sťažnosť na porušovanie základného práva - práva na súdnu ochranu, práva na zákonného sudcu, práva na spravodlivý súdny proces. Ďalej uviedol, že súdu je známe aj z iných konaní, že navrhovateľ podal sťažnosť na Ústavný súd SR dňa 08. 01. 2013 a 19. 03. 2013 a namieta porušenie svojich základných práv uzneseniami Krajského súdu v Bratislave. Po právnej stránke súd prvého stupňa posúdil svoje rozhodnutie podľa ust. § 109 ods. 1 písm. b/ veta prvá a § 109 ods. 2 písm. c/; dospel k záveru, že skutočnosť, že navrhovateľ podal ústavné sťažnosti proti právoplatným uzneseniam Krajského súdu v Bratislave nie je dôvodom na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O. s. p., ani podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p., pretože podanie ústavnej sťažnosti jedného z účastníkov konania nie je zákonnou prekážkou v konaní a prejednávaní veci. Súd prvého stupňa argumentoval tým, že Ústavný súd Slovenskej republiky nemožno považovať za taký súdny orgán, ktorému môže byť vec postúpená podľa § 105 ods. 2 O. s. p. Tam, kde to zákonodarca považoval za vhodné a účelné, vzťah všeobecných súdov a ústavného súdu jednoznačne upravil (§ 109 ods. 1 písm. b/ O. s. p.). Následne poukázal na skutočnosť, že podmienkou pre prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ druhá veta O. s. p. je, že k záveru o rozpore všeobecne záväzného právneho predpisu, ktorý sa týka veci, s Ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je SR viazaná, musí dospieť súd a nie účastník konania. Podľa súdu prvého stupňa v danom prípade nie sú splnené podmienky na prerušenie konania, pričom podanie ústavnej sťažnosti jedného z účastníkov sporového konania nie je zákonnou prekážkou postupu

konania. Následne uviedol, že sa oboznámil tiež s rozhodnutím Ústavného súdu SR II. ÚS 460/2013-10 zo dňa 26. 09. 2013, o predbežnom prerokovaní sťažnosti navrhovateľa a zistil, že Ústavný súd sťažnosť navrhovateľa odmietol pre nedostatok svojej právomoci. Z týchto dôvodov súd prvého stupňa návrhu navrhovateľa na prerušenie konania nevyhovel s tým, že s tvrdeniami navrhovateľa o potrebe prerušenia konania sa nestotožnil.

Pokiaľ ide o návrh odporcu na spojenie vecí, súd prvého stupňa v tejto časti poukázal na ustanovenie § 112 ods. 1 O. s. p. a ani tomuto návrhu nevyhovel, nakoľko sa mu spojenie vecí nejavilo ako vhodné. Dôvodil tým, že pri spojení väčšieho množstva súdnych konaní sa stáva konanie neprehľadné a zbytočne komplikované z pohľadu vedenia konania.

Proti tomuto rozhodnutiu podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ a podľa obsahu odvolania ním napadol výrok, ktorým súd prvého stupňa zamietol jeho návrh na prerušenie konania do právoplatného skončenia konania, vedeného na Ústavnom súde SR, o ústavnej sťažnosti navrhovateľa. Žiadal, aby odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na opätovné prejednanie. Vytýkal súdu prvého stupňa, že napadnuté uznesenie je nepreskúmateľné, nakoľko v ňom vôbec nekonkretizuje svoj záver o nesplnení podmienok pre prerušenie konania, a teda porušuje aj právo žalobcu na súdnu ochranu. Uviedol, že súd musí posudzovať procesné návrhy účastníkov podľa ich obsahu a nie podľa času, kedy boli na súde uplatnené (skôr či neskôr pred pojednávaním). Ďalej uviedol, že nesúhlasí s tvrdením súdu prvého stupňa, že svoj návrh na prerušenie konania nepodporil žiadnymi listinami, nakoľko návrh na zrušenie pojednávania podal elektronicky spolu s prílohou - ústavnou sťažnosťou. Mal za to, že riadne a včas požiadala o prerušenie konania, uviedol dôležité dôvody a predložil s nimi spájané listiny. Poukázal na svoje podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nezhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, podľa navrhovateľa nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne aj v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného, a to okrem iného aj z dôvodu, že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach. V tejto súvislosti navrhovateľ upozornil na právny názor Krajského súdu v Trnave v právne a skutkovo zhodnej veci v rozhodnutí zo dňa 17. 10. 2012, č. k. 11NcC/46/2012-24, ako aj v ďalších 50 veciach a tiež na právne názory Krajského súdu v Nitre a Krajského súdu v Prešove. Rovnako je rozhodnutie krajského súdu v rozpore aj s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanie práva na nestranný súd. Za týchto okolností a s vedomím, že navrhovateľ podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu, podľa jeho názoru nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo a aby sa naďalej vykonávali úkony a rozhodoval vylúčený sudca. Konanie malo byť prerušené až do rozhodnutia ústavného súdu o otázke nestrannosti súdu a osoby sudcu tak, ako žiadal.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), preskúmal a prejednal vec podľa ust. § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech.

Po oboznámení sa s obsahom spisu odvolací súd zistil, že navrhovateľ sa v prejednávanej veci domáha voči odporcovi náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava V. Navrhovateľ v konaní podaním zo dňa 05. 09. 2013 navrhol zrušiť nariadené pojednávanie z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu a zároveň s poukazom na § 109 ods. 1 písm. b/ a § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. navrhol prerušenie konania, a to do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti. Predmetom tejto sťažnosti bolo rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 19. 10. 2012, sp. zn. 9NcC/59/2012. Krajský súd v Bratislave uvedeným uznesením rozhodol, že sudcovia Okresného súdu Bratislava V nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania predmetnej právnej veci, vedenej na

Okresnom súde Bratislava V (na súde prvého stupňa), pod sp. zn. 6C/172/2012 s tým, že nie sú splnené podmienky pre tzv. delegáciu nutnú v zmysle § 12 ods. 1 O. s. p.

Podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O. s. p. súd konanie preruší, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Rovnako postupuje, ak tu pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná; v tom prípade postúpi návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska.

Podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Odvolačí súd zhodne so súdom prvého stupňa dospel k záveru, že v danej veci neboli splnené podmienky pre prerušenie konania tak podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O. s. p. (obligatórne prerušenie konania) ako ani podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. (fakultatívne prerušenie konania). Otázku, či vo veci rozhodoval vylúčený sudca, totiž môže preskúmať len súd vyššieho stupňa v riadnom inštančnom postupe, na základe riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov a nepreskúmava ju ústavný súd v konaní o sťažnosti navrhovateľa, namietajúceho porušenie svojich základných práv. V prejednávanej veci teda neexistovali dôvody zakladajúce zákonnú povinnosť súdu prerušiť konanie v zmysle § 109 ods. 1 písm. b/ O. s. p. a počkať na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky. Taktiež neprebiehalo žiadne konanie, v ktorom by sa riešila otázka v zmysle § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. majúca význam pre rozhodnutie súdu v danej veci.

Na zdôraznenie vecnej správnosti napadnutého výroku uznesenia súdu prvého stupňa odvolací súd uvádza, že z internetového portálu Ústavného súdu Slovenskej republiky zistil, že už v čase rozhodovania súdu prvého stupňa o žiadosti navrhovateľa na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o predmetnej ústavnej sťažnosti navrhovateľa na Ústavnom súde Slovenskej republiky žiadne konanie o predmetnej ústavnej sťažnosti navrhovateľa neprebiehalo. Ústavný súd Slovenskej republiky totiž okrem iných aj túto sťažnosť navrhovateľa, uznesením č. k. III. ÚS 424/2013-11 zo dňa 10. septembra 2013, odmietol pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie. Za tejto situácie preto nebolo možné konanie v prejednávanej veci prerušiť do právoplatného skončenia konania na Ústavnom súde Slovenskej republiky, nakoľko v čase rozhodovania súdu prvého stupňa toto už bolo skončené. V nadväznosti na uvedené tak ani odvolacie námietky navrhovateľa nemohli privodiť zmenu napadnutého výroku.

Z uvedených dôvodov odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti, ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 O. s. p., potvrdil.

Výrok, ktorým súd prvého stupňa zamietol návrh odporcu na spojenie vecí, nebol napadnutý odvolaním a nadobudol právoplatnosť.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.